

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 22 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 38

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † Ο Γρεβενών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
- † Ο Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † Ο Ἀρχηγρ. τῆς Ἱ. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
- † Ο Μέγας Ἀρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
ΧΡ. ΠΑΠΑΓΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 8
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
ἑξαμηνιαία τὰ ἡμίση
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικά χρονικά — Σημειώσεις τοῦ περιεχομένου τοῦ συγγράμματος τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως Lowndes «περὶ τῆς υπερασπίσεως τῆς ἀγγλικῆς ἱερωσύνης» ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Λουίζου Ἡλίου — Περὶ τοῦ κατὰ τὴν ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδα ζητήματος τοῦ ἀναβαπτισμοῦ ὑπὸ Ἀλεξ. Λαυριώτου μοναχοῦ — Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— *Τερὰ Σύνοδος.* — Τῆς Α.Θ. Παναγιότητος ἀποῦσης ἕνεκα τῆς ἀδικοθεσίας αὐτῆς, ἡ συνοδικὴ τακτικὴ συνεδρία τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐγένετο ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ πρώτου τῆς τάξεως τῶν ἁγίων συνοδικῶν, σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Δέρκων Καλλινίκου.

— *Ἀπορομὴ παρασήμερον.* — Δίαν εὐρροσύνως ἀναγράφομεν ὅτι ἡ Σ. Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις εὐρεστήθη ν' ἀπονεύμῃ τῷ σεβασμιωτάτῳ μητροπολίτῃ Ρόδου Ἰωακείμ τὸ παράσημον Μετζίτιέ β'. τάξεως.

— *Μητροπολίτης Μαρωνείας.* — Ἐπανακχέμφας ἀπὸ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εἰς βραδύουσαν ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Μαρωνείας Κωνστάντιος μετέβη τῇ ἐπαύριον εἰς Χάλκην καὶ νύχαρίστησε τῇ Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ προαγωγῇ αὐτοῦ. Τῇ δὲ παρελθούσῃ Τρίτῃ παραστάντι ἐνώπιον τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἐγένετο αὐτῷ τὸ εἰθισμένον Μήνυμα καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνοδικῆς συνεδρίας ἡ ἐν τῷ σεπτῷ νυχθινονομισμένη τελετὴ τῆς εὐχαριστίας.

— *Χειροτορία τοῦ ἐπισκόπου Σεβαστείας.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν μέσῳ πολλῆς συρροῆς ἐκκλησιασματος ἐγένετο ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ

ἡ εἰς ἀρχιερέα χειροτονία τοῦ Θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Σεβαστείας, ὃς καὶ μετωνομάσθη Ἀνθίμος, ἱερορουργόντων τῶν σεβασμιωτάτων μητροπολιτῶν Ἀμκσειᾶς Ἀνθίμου, Μηθύμνης Στεφάνου καὶ Λέρου-Καλύμνου Ἰωάννου.

Ἡ Α. Θεοφιλέα διανείμασχος μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν τὸ ἱερὸν ἀντίδωρον τῷ πολυπληθεῖ ἐκκλησιαστικῷ ἐδέχτο κατόπιν τὰ συγχρητῆρια τῶν σεβασμιωτάτων ἁγίων ἀρχιερέων καὶ πολλῶν ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων.

— *Θεολογικὴ Σχολὴ Χάλκης.* — Προτάσει τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ Θεολογικῆς Σχολῆς, ἐγκρίσει δὲ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, διωρίσθη εἰς πλήρωσιν τῆς ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Χριστοφόρου Σκαρτσίδου κενωθείσης θέσεως καθηγητῆς ὁ ἐλλόγιμος Ἀνθίμος Μαζαράκης τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ ποιησάμενος.

Ἡ ὑπὸ τῆς ἁγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου διορισθεῖσα καὶ ἐκ τῶν σεβασμ. μητροπολιτῶν Κορυτσᾶς Γερβασίου καὶ Γρεβενῶν Δωροθέου, ὡς καὶ τοῦ ἐλεγκτοῦ τῶν ἐκκλησιαστικῶν λογαριασμῶν Ν. Νικολαΐδου, συγκειμένη Ἐπιτροπὴ, εἰς ἣν εἶχεν ἀνετεθῇ ἡ ἐξέλεγκσις τῆς διχειρίσεως τῶν λογαριασμῶν κατὰ τὰ ἔτη 1897—98 καὶ 99 τοῦ Ταμείου τῆς Θεολογικῆς σχολῆς, ταμίου ὄντος τοῦ μητροπολίτου ἁγίου Χαλδεῖας Γερβασίου, δι' ἐκθέσεως αὐτῆς πρὸς τὴν ἁγίαν καὶ ἱερὰν Σύνοδον ἐδήλωσεν ὅτι ἐπέρανε τὸ ἔργον αὐτῆς καὶ ὅτι οἱ λογαριασμοὶ εὐρέθησαν ἐν πλήρει ἀκριβεῖ καὶ τάξει.

— *Ἐπίσκεψις.* — Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Παναγιότητα ἡ Α. Ε. ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς Ἑλλάδος Ι. Γρυπάρης ἐν συνοδίᾳ τοῦ πρώτου γραμματέως τῆς πρεσβείας Ποττέν, ὃν καὶ συνέστησε τῇ Α. Θ. Παναγιότητι.

Εἶτα ὁ κ. Γρυπάρης μετὰ τοῦ κ. Ποττέν μετέβησαν εἰς τὸ ἀγιοταφικὸν Μετόχιον πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Π. Τάφου σεβασμιωτάτου ἀγίου Νεαπόλεως Ἀρσενίου, τοῦ ἐκ τῶν ἀγίων συνοδικῶν μητροπολίτου Βερροίας Κωνσταντίου, καὶ τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Σιναΐτικοῦ Μετοχίου ἀρχιμ. Γαβριήλ Μαλαφούρη.

Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐπεσκέψατο ὡσαύτως τὴν Α. Θ. Παναγιώτητα ἡ Α. Ὑ. ὁ πρῶτος ἡγεμὼν τῆς Σάμου Κωστάκης Βαγιάννης ἐφέντης, καὶ τῇ ἐπαύριον Τετάρτῃ ἡ Α. Ε. ὁ ἐπὶ τῶν προξενικῶν συμβάσεων πληρεξούσιος τῆς Ἑλλάδος Δ. Στεφάνου ἀποχαιρετίσας τὴν Α. Θ. Π. ἐπὶ τῇ ἐντεῦθεν ἀναχωρήσει αὐτοῦ.

— *Ἐπέτειος ὀνόματος.* — Ἐκ παραδρομῆς παρελείφθη ν' ἀναγραφῇ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ὅτι τὴν 9ην ἐνεστῶτος μηνὸς ἦγε τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἑορτὴν καὶ ἡ Α. Θ. Π. ὁ ἐν ἀγίῳ ὄρει ἐφησυχάζων πατριάρχης πρῶτος Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ ὁ Γος, ὃς καὶ ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐδέξατο πάμπολλα συγχαρητήρια.

Ὡσαύτως προχθές, ἑορτῇ τοῦ μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου, τοῦ ἐριτίμου τραπεζίτου Εὐσταθίου Εὐγενίδου ἄγοντος τὴν ἐπέτειον τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἡ Α. Θ. Π. διεβίβασε τὰς πατριαρχικὰς αὐτοῦ εὐχὰς καὶ εὐλογίας διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. Ἀρχιδιακόνου Λαυρεντίου.

Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Κρήτης Εὐμενίου ἄγοντος ὁμοίως τὴν ἐπέτειον ὀνομαστικὴν αὐτοῦ ἑορτὴν, ἡ Α. Θ. Π. συνεχάρη τῇ Α. Πανιερότητι τηλεγραφικῶς.

— *Περιουσία μητροπολίτου Σάμου.* — Διορισθεὶς ὑπὸ τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου ἑξάρχος πρὸς παραλαβὴν τῆς περιουσίας τοῦ αἰοδίου μητροπολίτου Σάμου κυροῦ Γαβριήλ ἀπῆλθε τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ εἰς Σάμον ὁ πανοσιολ. Μ. Σύγκελλος τῶν Πατριαρχείων Νικόδημος.

Ἀήλωσις

Ἐπειδὴ ἱκανοὶ ἀπὸ τινος χρόνου ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῆς Μ. Ἀσίας ζητοῦσι παρ' ἐμοῦ διὰ γραμμάτων τὸ «περὶ Ἐκκλησίας» εἰς δύο τόμους ἐκδεδομένον σύγγραμμά μου, διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον ἐνόμισα νὰ δηλώσω ὅτι τὸ βιβλίον πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα Δεπάστα — Σφύρα — Γεράρδου, οἵτινες ἀπὸ πολλοῦ ἐπρομηθεύθησαν παρ' ἐμοῦ ἱκανὰ σώματα τοῦ συγγράμματός μου.

† Ὁ Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως LOWNDES

ΠΕΡΙ ΤΗΣ

«ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ»

ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Λουΐζου Ἡλίου.

Μέρος πρῶτον

Ἐν τῇ εἰσαγωγῇ τοῦ συγγράμματος, τῆς «ὑπερασπίσεως τῆς ἱερωσύνης καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας», ὡς μεταφράζεται ἐν τῷ βιβλίῳ ὁ τίτλος τοῦ συγγράμματος, ὁ συγγραφεὺς Arthur Lowndes Δ. Θ. ἀφοῦ ὀρίζει τὸ ζήτημα ὑπομινύσκει, ὅτι δὲν εἶναι ὀρθὴ ἡ γνώμη τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ ιγ', ὅτι νεωστὶ ἤρξαντο ἀγγλικανοὶ ὑπερασπίζοντες τὴν ἱερωσύνην τῆς ἐαυτῶν ἐκκλησίας, ἀφοῦ ὁ ἀγγλικανὸς ἐπίσκοπος Jewel ἤδη τῷ 1562 ἔγραψε τὴν Apologia Ecclesiae Anglicanae. Εἶτα ἐν τῷ 6' κεφαλαίῳ δεικνύει, ὅτι ὁ Πάπας οὐχὶ παρακληθεὶς παρ' ἀγγλικανῶν, ἀλλὰ φοβηθεὶς ἐκ τούτου, ὅτι καθολικοὶ θεολόγοι ἐξεφράσθησαν ὑπὲρ τοῦ κύρους τῆς ἀγγλικανικῆς ἱερωσύνης, ἐξέδωκε τὴν ἐγκύκλιον αὐτοῦ.

Ἐν δὲ τῷ α' κεφαλαίῳ τοῦ α' μέρους τοῦ συγγράμματος ὁ συγγραφεὺς παραθέτει ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς ἐγκυκλίου, τὸ ὁποῖον ἐξετάζει τί ἐγένετο ἐπὶ Ἰουλίου τοῦ γ' καὶ Παύλου τοῦ δ'. Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἰσχυρισμὸν Λέοντος τοῦ ιγ' ὁ συγγραφεὺς στηριζόμενος ἐπὶ πέντε ἐπισήμων ἐγγράφων δημοσιευομένων ἐν παραρτήματι ἐν τέλει τοῦ β' τόμου ἰσχυρίζεται, ὅτι καὶ ὁ Πάπας Ἰούλιος ὁ γ' καὶ ὁ πληρεξούσιος ἀπεσταλμένος αὐτοῦ Καρδ. Pole ἐδέχθησαν καὶ τοὺς κατὰ τὸ Ἐδουάρδειον εὐχολόγιον χειροτονηθέντας ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς ἄνευ νέας χειροτονίας. Ἐξετασθέντων τῶν ἐπισκοπικῶν ἀρχείων μετὰ προσοχῆς, οὐδεμία εὐρέθη περίπτωσις ἀκυρώσεως τῆς προτέρας χειροτονίας, μόνον δὲ ὀλίγαι περιπτώσεις ἀναχειροτονίας εὐρέθησαν τελεσθεῖσαι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐξάψεως ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς βασιλίσσης Μαρίας· τούναντίον δ' ἀπεδείχθη, ὅτι καὶ ἐπίσκοποι οὐ μόνον κατὰ τὸν «αἰρετικὸν» ἢ «σχισματικὸν» τρόπον χειροτονηθέντες, ἀλλὰ καὶ εἰς γάμου κοινωνίαν ἐλθόντες, συνεχωρήθησαν μετανόησαντες καὶ διετήρησαν ἄνευ ἀναχειροτονίας τὸ ἐπισκοπικὸν αὐτῶν ἀξίωμα. Ἐπειτα προσάγει ὁ συγγραφεὺς τὸ ἐξῆς ἀξίωμα:

μείωτον ἐπιχείρημα. «Ἐπειδὴ κατὰ τὸν παπικὸν νόμον ὁ μὲν γάμος ἱερέως εἶνε παράνομος, ὁ γάμος δ' ἐν γένει ἀδιάλυτος, ἀφοῦ οἱ κατὰ τὸ Ἐδουάρδειον εὐχολόγιον χειροτονηθέντες διετάχθησαν νὰ ἐγκαταλίπωσι τὰς συζύγους των, ἔπεται ὅτι ὁ γάμος αὐτῶν ἐθεωρήθη ὡς μὴ γενόμενος, ἡ δὲ χειροτονία ἔγκυρος». Ἐν τέλει δὲ τοῦ β' κεφαλαίου συγκεφαλαιῶν λέγει, ὅτι Ἰούλιος ὁ γ' δὲν ἔδωκεν ἐν τῇ «περιλήψει» αὐτοῦ, ἥτοι ταῖς ὁδηγίαις ταῖς πρὸς τὸν Pole, διαταγὰς εἰς αὐτὸν νὰ καταδικάσῃ τὴν ἀγγλικανικὴν ἱερωσύνην.

Καὶ ὁ Pole δὲ διὰ τοῦ Facultates pro episcopis μεταδίδει τὴν εἰς αὐτὸν δοθεῖσαν δύναμιν εἰς τοὺς ἐπισκόπους καὶ παρέχει εἰς αὐτοὺς ἐξουσίαν νὰ συγχωρῶσι πᾶσαν ἀταξίαν, εἰς ἣν ὑπέπεσαν ἱερεῖς «δεχθέντες τὴν ἱερωσύνην ἀπὸ αἰρετικῶν καὶ σχισματικῶν ἐπισκόπων», ἀρκεῖ κατὰ τὴν χειροτονίαν νὰ ἐτηρήθῃ ὁ τύπος καὶ ἡ πρόθεσις τῆς ἐκκλησίας, μόνον δὲ τοὺς χειροτονηθέντας κατὰ τοὺς προτεσταντικoὺς τρόπους, εἰσαχθέντας ἔξωθεν εἰς Ἀγγλίαν, ἀπέκλειε.

Καὶ ἐκ τῆς Dispensatis Generalis δὲ τοῦ Pole (Κεφ. δ') φαίνεται ὅτι ἐδέχετο πάντας τοὺς λαβόντας βαθμὸν τινα ἱερωσύνης.

Κεφ. ε'.

Καὶ ἐν τῇ Βούλλᾳ δὲ τοῦ Πάπα Παύλου τοῦ δ' «Praeclara Carissima» διατάσσεται «νὰ ἀναχειροτονηθῶσιν ὅσοι ἐχειροτονήθησαν ὑπὸ ἐπισκόπων ἔγκυρος καὶ νομίμως κεχειροτονημένων», ἄλλ' ἢ πρᾶξις τοῦ ἀπεσταλμένου ὁλοῖ, ὅτι οἱ κατὰ τὸ Ἐδουάρδειον εὐχολόγιον χειροτονηθέντες ἐπίσκοποι δὲν ἐχειροτονήθησαν ἀκύρως οὐδὲ παρανόμως. Καὶ ἐν τούτῳ δὲ τῷ κεφαλαίῳ καὶ ἐν ἄλλοις ὁ συγγραφεὺς ἐλέγχει Λέοντα τὸν ιγ' ὡς διαφθείροντα χωρία παλαιῶν ἐγγράφων.

Κεφ. ς'.

Καὶ ἐν τῇ «Συντόμῳ» δὲ Παύλου τοῦ δ', ἥτις ἐγράφη πρὸς ἐπεξηγήσιν τῆς προειρημένης Βούλλας, εἰ καὶ ἐν ἀρχῇ διατάσσεται νὰ μὴ λειτουργῶσιν ὅσοι ἐχειροτονήθησαν ὑπ' ἐπισκόπων σχισματικῶν κτλ. ἕως ὅτου ἀναχειροτονηθῶσιν, ὅμως δηλοῦται, ὅτι ἡ χειροτονία ἐκείνη ἔδωκεν εἰς τοὺς χειροτονηθέντας τὸν «χαρακτῆρα» τῆς ἱερωσύνης, ἔλειπε δὲ μόνον ἡ «ἐκτέλεισις», ὁ ἀπεσταλμένος παρηγγέλλετο νὰ μεταδώσῃ μόνον ταύτην τὴν «ἐκτέλεισιν», ἀναγνωρίζοντο τοῦ «χαρακτῆρος». Τοῦ-

το δὲ φαίνεται τὸ νόημα ἐδόθη καὶ ὑπὸ τοῦ ἀπεσταλμένου εἰς τὸ ἐγγράφον, διότι οὐδεμία πρᾶξις ἔγινε δεικνύουσα τὸ ἐναντίον.

Διὸ εὐλόγως ὁ συγγραφεὺς φθάνει εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὰ κατὰ τὸν ιστ' αἰῶνα γενόμενα δὲν ὑποστηρίζουσι τὸν ἰσχυρισμὸν Λέοντος τοῦ ιγ', ὅτι δῆθεν ἀνέκαθεν ἐθεωρήθησαν ἄκυροι αἱ κατὰ τὸ Ἐδουάρδειον εὐχολόγιον γενόμεναι χειροτονίαι. Τοῦτο δὲ τὸ συμπέρασμα ὑποστηρίζει καὶ ὁ καθολικὸς A. Bondintion ἐν τῇ Revue Anglo-Romaine (Ἰουλίου 25, 1896 σελ. 791).

Ἐν τῷ η' κεφαλαίῳ ὁ συγγραφεὺς ἀποδεικνύει, ὅτι, εἰ καὶ ἀφωρίσθη ἡ Ἐλισάβετ, διότι δὲν ἐδέχετο τὴν ἐξουσίαν αὐτῆς ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Πάπα, ὅμως οὐδὲν λέγεται ἐν τῷ ἀφορισμῷ κατὰ τοῦ ἀγγλικανικοῦ κλήρου.

Ἐν τῷ θ' κεφ. γίνεται ἀντιπαράθεσις τῆς γνώμης τῆς παπικῆς ἐκκλησίας περὶ τῆς πηγῆς καὶ ἐκτάσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς καὶ πολιτικῆς ἀρχῆς πρὸς τὴν τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας καὶ γίνεται φανερά ἡ τυραννία τοῦ Πάπα.

Ἐν τῷ ι' κεφ. ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὸν ἰσχυρισμὸν Λέοντος τοῦ ιγ', ὅτι ἀφοῦ ἡ ἐπανάληψις μυστηρίου γενομένου θεωρεῖται ἐν τῇ καθολικῇ ἐκκλησίᾳ ἱεροσυλία, οὐδέποτε ἡ ἐκκλησία αὕτη θὰ διέπραττε τὴν ἱεροσυλίαν ἐπιτρέπουσα, ὡς ἔπραξεν, ἀναχειροτονίαν, ἐὰν ἐθεώρει ἔγκυρους τὰς χειροτονίας τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας. Προσάγει δ' ἀναρίθμητα παραδείγματα ἀκυρώσεως τῆς χειροτονίας πλείστων καθολικῶν ἱερέων καὶ ἐπισκόπων καὶ ἀναχειροτονίας αὐτῶν. Ὅθεν τὸ ἐπιχείρημα Λέοντος τοῦ ιγ' πίπτει.

Ἐν τῷ ια' κεφ. ἐξετάζεται τὸ πρῶτον τῶν ὑπὸ Λέοντος τοῦ ιγ' προσαγομένων παραδειγμάτων, ἐκ δὲ τῆς ἐξετάσεως φαίνεται, ὅτι εἰ καὶ θεωρητικῶς τὸ καθολικὸν συμβούλιον (Consultors) τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας ὁμοφώνως ἐγνωμοδότησεν ὅτι ἦτο ἄκυρος ἡ χειροτονία «νεαροῦ τινος Γάλλου καλβινιστοῦ ἱερέως», ὅμως δὲν ἐδημοσίευσεν τὴν γνωμοδότησίν του διὰ διπλωματικούς λόγους. Ἐλέγχεται δὲ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἡ διὰ τοιοῦτους λόγους παράλειψις τοῦ καθήκοντος τῆς ρωμαϊκῆς ἐκκλησίας, ἐξ οὗ προσδοκᾶται ἡ σωτηρία τῶν χριστιανῶν τῆς. Εὐλόγως δ' ἐρωτᾷ ὁ συγγραφεὺς διατὶ δὲν προσάγεται παράδειγμα προγενέστερον τοῦ εἰρημένου, ὃπερ συνέβη τῷ 1684. Ὑπόνοιαν δὲ γεννᾷ καὶ τὸ ἀόριστον «καλβινιστοῦ τινος γάλλου ἱερέως» καὶ ἡ μὴ δημοσίευσις τῶν ἐγγράφων, ἐξ ὧν ἐλήφθη τὸ παράδειγμα.

Ἐν τῷ ιβ' κεφ. ἄρχεται ἡ ἐξέτασις τοῦ δευτέρου τῶν ὑπὸ Λέοντος τοῦ ιγ' προσαγομένων παρδειγμάτων, τοῦ τοῦ Γόρδωνος, ἐπισκόπου τοῦ Galloway.

Ἐν τῷ ιγ' κεφ. ὁ συγγραφεὺς παραπονεῖται, ὅτι ἡ παπικὴ αὐλὴ ἀρνεῖται νὰ δημοσιεύσῃ ἢ νὰ συγχωρήσῃ εἰς ἀγγλικανούς νὰ ἰδῶσι τὰ «αὐθεντικά ἔγγραφα», ἐξ ὧν, ὡς λέγει ὁ Πάπας, ἀποδεικνύεται, ὅτι, ὅτε τὸ Συμβούλιον ἀπεφαίνετο περὶ τοῦ ἀκύρου τῆς χειροτονίας τοῦ Γόρδωνος, δὲν ἐλήφθη ὑπ' ὄψει τὸ ζήτημα, ἂν ὁ Πάρεκρ εἶχε χειροτονειθῇ. Διὰ τούτου Λέων ὁ ιγ', ὡς καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι καθολικοὶ θεολόγοι, ὁμολογοῦσι πλέον, ὅτι ὁ Πάρεκρ ἐχειροτονήθη, ἰσχυρίζονται δὲ μόνον, ὅτι ἐχειροτονήθη κακῶς, κατὰ τὸ Ἐδουάρδειον εὐχολόγιον.

— Ἄλλ' ἄφου (λέγει ὁ συγγραφεὺς ἐν τῷ ιδ' κεφ.) ὡς ἰσχυρίζεται Λέων ὁ ιγ', Κλήμης ὁ ια' δὲν ἔλαβε ὑπ' ὄψει τὸ ἐπιχείρημα τοῦ ἀκύρου τῆς χειροτονίας τοῦ Πάρεκρ, ἂν καὶ ὁ Γόρδων μετεχειρίσθη αὐτὸ ἐν τῇ αἰτήσῃ του, διότι ἦτο ἀναμφισβήτησιμον τὸ πρᾶγμα, διατὶ ἐπὶ πλέον τῶν 200 ἐτῶν νὰ ἐπιτρέπη ἡ Παπικὴ Αὐλὴ νὰ μεταχειρίζονται τοῦτο τὸ ἐπιχείρημα κατὰ τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας;

Ἄλλ' ὁπωσδήποτε, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ὅτι δὲν ἀμφισβητεῖται ἡ χειροτονία τοῦ Πάρεκρ, ὅτι ὁμολογεῖται ὅτι ἡ παράδοσις τῶν σκευῶν, δὲν ἔχει ριζικὴν σημασίαν εἰς τὸ ἔγκυρον τῆς χειροτονίας, ὅτι ἡ ἀμφισβήτησις τοῦ κύρους τῶν χειροτονιῶν τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας στηρίζεται μόνον ἐπὶ τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἐλλείπουσιν ἐκ τοῦ εὐχολογίου αὐτῆς τοῦ ἀναφερομένου εἰς τὰς χειροτονίας «ὁ τύπος καὶ ἡ πρόθεσις», αἱ ὁμολογίαι αὗται εἶνε σπουδαῖον κέρδος.

Ἐν δὲ τῷ τελευταίῳ (ιε' κεφ.) τοῦ α' μέρους ὁ συγγραφεὺς σημειοῖ μετὰ χαρᾶς, ὅτι κατὰ τὴν ἐγκύκλιον Λέοντος τοῦ ιγ' «ἡ διακοπὴ τῆς συνεχείας» δὲν πρέπει νὰ ζητηθῇ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐδουάρδου τοῦ στ', ἀλλ' ἐπὶ τῆς Ἐλισάβετ'· διότι διὰ τῶν κοινῶν προσπαθειῶν τοῦ Φιλίππου, τῆς Μαρίας, τῶν Παπῶν καὶ τῶν ἀπεσταλμένων, ἡ ἐκκλησιαστικὴ καὶ Παπικὴ συνέχεια ἀπεδόθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Μαρίας, κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῆς Ρώμης.

(ἔπεται συνέχεια).

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΙΗ'. ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΑΒΑΠΤΙΣΜΟΥ*

ὑπό πολλῶν πολλὰ ἐγράφησαν περὶ τοῦ κατὰ τὰ μέσα τῆς ιη'. ἐκατονταετηρίδος ἐπὶ τῆς Πατριαρχείας Κυρίλλου Ε. ἐν Κατιρλί τῆς Βιθυνίας ὑπὸ τοῦ Διακόνου Αὐξεντίου ἀναφέντος ζητήματος τοῦ ἀναβαπτισμοῦ τῶν ἀπὸ τῆς Δυτικῆς καὶ Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας προσερχομένων εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἰδίᾳ ἐκτενέστερον ἔγραψαν ἡ, τέ Α. Σεβ. ὁ μητροπολίτης Ἀγχιάλου Βασίλειος καὶ ὁ κ. Μ. Γεδεὼν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» τόμ. Γ. ἔτ. 1882—3. Ἐντεῦθεν ἐξεδόθησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν ὅροι τῶν Πατριαρχῶν Κων)πόλεως Κυρίλλου, Ματθαίου Ἀλεξανδρείας, Παρθενίου Ἱεροσολύμων καὶ ἄλλων ἐπίσημα γράμματα,¹ δι' ὧν ὁ ἀναβαπτισμὸς ἐκηρύσσεται ὡς σύμφωνος τοῖς ἱεροῖς κανόσιν. Ἄλλ' οἱ τὴν Σύνοδον Κων)πόλεως ἀποτελοῦντες ἄρχιερεῖς, καὶ ἅπαντες οἱ κληρικοὶ τῆς αὐλῆς διεφώνουν καὶ ὑπεστήριζον «οὐ μέντοι κατεγνώσθη πώποτε ὑπὸ τινος Συνόδου ἢ τῶν καθ' ἡμᾶς ἁγίων Πατέρων ὡς ἀβάπτιστοι καὶ χρήζοντες ἀναβαπτισμοῦ, ὅταν ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· ἀλλ' ἐξ ἔθους καὶ παραδόσεως ἀρχαίας σωζομένης καὶ ἀνενεργουμένης μέχρι τοῦ νῦν μύρῳ μόνῳ χρειόμενοι ὑπεδέχοντο, ἐπιστρέφοντες καὶ μετανοοῦντες καὶ τὰς σχισματικὰς αὐτῶν καὶ λατινικὰς κακοδοξίας ἀπάσας διὰ λιβέλλου ἀναθέματι καθυποβάλλοντες».

Τὴν ὁμολογίαν τῶν ταύτην οἱ εἰρημένοι ἄρχιερεῖς ὑπετύπωσαν ἐν συνοδικῷ ὄρω, ὄντινα τέως ἀνέκδοτον (κατ' ἐμὲ) δημοσιεύω διὰ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», καὶ ὅς ἐστι μᾶλλον ἄξιος ἀναγνώσεως ὡς ἔργον τοῦ Κριτίου, καθὰ σεσημειῶται ἐν τῷ παρ' ἐμοὶ ἀποκειμένῳ χειρογράφῳ.

Ἐν ἀγίῳ Ὁρει Ἀθῶν, 1900 κατ' Αὐγούστον.

Ἀλέξανδρος Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

* Σημ. ὁ ὑπὲρ τοῦ ἀναβαπτισμοῦ ὄρος ὑπογεγραμμένος ὑπὸ τῶν τριῶν Πατριαρχῶν ἐξεδόθη ἐν τῷ Βιβλίῳ «Ραντισμοῦ στηλίτευσις» τῷ τυπωθέντι ἐν Κων)πόλει κατὰ τὸ ἄψινστ.

1. Ἐφραίμ τοῦ Ἀθηναίου Διδασκάλου τῆς ἐν Κύπρῳ Σχολῆς, ὕστερον δὲ Ἱεροσολύμων Πατριάρχου τὸν ἀναβαπτισμὸν ἀποδεχομένου διατριβὴ τῷ 1755 πρὸς φίλον γραφεῖσα. (Τόμ. Ι. τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου ἐν Κων)πόλει), ἥτις εὑρεται καὶ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 588 χειρογράφῳ τῆς Μ. Βατοπεδίου.

Ὁρος Συνοδικός.¹

Τοῦ ἀρχεκάκου ἐγθροῦ καὶ σκολιοῦ ὄφεώς τε καὶ δαίμονος, λέγομεν τοῦ νοητοῦ δράκοντος, ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς δεινῶς καὶ ὀλεθρίως ἐνστησαμένου τὸν καθ' ἡμᾶς πόλεμον, καὶ νῦν μὲν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς, καὶ ὡς εἶπεῖν, ἀντὶ μετώπου παρατάξεως ἐπανισταμένου καὶ διώκοντος, ἄλλοτε δὲ ἐνέδραις τε πολλαῖς καὶ ἐπιθέσει δολίαις, ὥσπερ τινος δόλου μηχανευομένου τῶν ὑποούλων ὀρθοδόξων τὴν καταστροφὴν καὶ ἀπώλειαν, καὶ ὡς ὑπὸ παραπετάσματος τῷ τῆς ἀρετῆς πλάσματι τοὺς ἀπλουτέρους τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἐξιστῶντας, καὶ εἰς ἀνοδίας κατακρημνίζοντας· (οὐ γὰρ ἀγνοοῦμέν φησι τὸ τῆς ἐκλογῆς σκεῦος τὰ μηχανήματα αὐτοῦ, ὅτι καὶ εἰς ἄγγελον φωτός, καὶ εἰς ἄγγελον σκότους μετασχηματίζεσθαι εἶωθεν) ἀναγκαῖον δῆπουθεν τοῖς ἐμφρονούσιν ἐγρηγορεῖν, ὡς οἷόν τε καὶ ἀσφαλῶς τετειγῆσθαι καὶ διαπεφυλάχθαι ἐπὶ ταῖς ὁποῖαις δῆποτε κατὰ καιροὺς ἐπεγειρομέναις ἐφόδοις. Ταῦτα ἐπάγονται, καὶ γὰρ διὰ τινων ὀργάνων καὶ μέσων ὑπὸ τοῦ κινουῦντος ἐγθροῦ ἐξηρημένων τε καὶ ἐπιτετηδευμένων κατὰ τὸ εἰρημένον, εἰς ἀπάντησιν τῶν εὐθεστέρων καὶ μὴ ἱκανῶν εἰσδύναι τῷ βάθει τῆς ἐνδομυχούσης ψυχοφθόρου βλάβης, τῇ δὲ ἀληθείᾳ κατὰ τῆς εὐσεβείας ὀπλιζομένων, καὶ τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν ἀνάστατον ποιῆσαι παρανόμως ἀποτολμώντων, κακαῖς τε καὶ ἐπεισάκτοις, καὶ ἔξω τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως, καὶ τῆς τῶν νόμων, κανόνων τε καὶ συνόδων, διατάξεων, νεωτερικαῖς ἑτεροδιδασκαλίαις· ὧφειλε μὲν οὐδὲν ἐχούσας ταραχὴν δὲ καὶ σύγχυσιν ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίᾳ ἐπαγομέναις, ἥτις καίτοι πολλοὺς κατὰ καιροὺς τοιοῦτους διώγμους ἐπιστησαμένη ἐν τοῖς ἱεροῖς αὐτοῖς κανονικοῖς δόγμασι καὶ θεσπίσμασιν· ἔμπης ἐνέχειρον ἔχουσα ἀσφαλὲς τὴν ἁμαχὸν ἰσχύϊν καὶ παντοκρατορικὴν δύναμιν τοῦ οἰκοδομήσαντος καὶ συστήσαντος αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς Θεανθρώπου Λόγου καὶ Σωτῆρος Χριστοῦ, κατὰ τὴν ἀψευδεστάτην αὐτοῦ θεῖαν ἐπαγγελίαν, ὅτι «καὶ πύλαι ᾄδου αὐτῆς οὐ κατισχύσουσιν» περιγίνεται εὐσθενῶς τῶν ἀντιτασσομένων καὶ διωκτῶν, αἰνεωτεριζόντων κακῶς συνασπίζουσαι καὶ περιφράττουσαι τῇ παντελείᾳ τοῦ παναγίου πνεύματος, τοὺς ἀνατεταγμένους ὀληψυχῇ, τῇ θεῖᾳ αὐτῆς χάριτι, καὶ τῆς ἱερᾶς καὶ ἁμωμῆτου πίστεως γενναίως ἀντεχομένους, καὶ ὑπερά-

γωνιζομένους αὐτοῖς θερμῶς καὶ μὴ ἀνεχομένους τὰς καινοτομίας καὶ ταραχὰς καὶ σκάνδαλα ἐν τῇ Χριστοῦ ἀνατολικῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ταῖς ἀνέκαθεν αὐτῆς ἱεραῖς καὶ κανονικαῖς καὶ συνοδικαῖς διατάξεσιν.

Τοιαύτη δὲ τις ταραχὴ κατέλαβε τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, καὶ τοι τοῦ νῦν αἰῶνος δυστυχεστάτη φορὰ, καθ' ἣν τοῦ ἡμετέρου γένους κατεχομένου δεινῶς τῷ τῆς ἁμαθείας ζυγῷ, καὶ τῆς κοινῆς ἡμῶν Μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ταῖς τοῦ καιροῦ περιστάσεσι καὶ χαλεπαῖς ἀνωμαλίαις καὶ ταῖς ἐπενεχθείσαις κατ' αὐτῆς πρὸ χρόνων ἤδη δυῶν ἀλλεπαλλήλοις ἐπηρείαις κυμαινομένης, καὶ ἀστατούσης ἐλεεινῶς, τῷ βαρυτάτῳ ὄγκῳ τῶν ἐπιγενομένων καὶ σωρευθέντων ὑπερμέτρων χρεῶν, καὶ τῆς ἱερᾶς ἐμηγύρεως ἡμῶν τῶν συναδελφῶν ἀρχιερέων διὰ τὴν ἐν τούτοις ἐνοχλήν καὶ ἀπαίτησιν ἐξηπορημένων καὶ μονονουχὶ ἀπεγνωκότων ἐπὶ τῇ θεραπείᾳ τοῦ τοσούτου βάρους τε καὶ κακοῦ, καὶ ἐπὶ μιᾷ ταύτῃ τῇ ἐλπίδι τὰ τῆς σωτηρίας μετὰ τῆς ἀνωθεν ἀγωγῆς, διατεθειμένων τὴν εἰρηνικὴν δηλονότι τῆς ἐκκλησίας καὶ εὐσεβείας καὶ ἡμῶν ἀπάντων τῶν πώποτε μνημονευομένων, ὁ χαλεπώτατος ἅμα καὶ ἀθλιότατος πρὸ χρόνων ἤδη δυῶν τὰ πονηρὰ λαβὼν σπέρματα καὶ τὰς ἀπαρχὰς παρὰ τοῦ κακοῦ σπορέως, καὶ ὑποτραφεὶς κατὰ μικρὸν ἐν καταδύσει καὶ μυχοῖς λεληθόσι προσβαλλόμενός τε καὶ τινας φάτριακούς καὶ συνηγόρους, τοὺς μὲν καταλλήλους τοῖς πρώτοις ἐφευρέταις, τοὺς δὲ ἐξηπατημένους διὰ τὴν ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἄγνοιαν καὶ ἀμάθειαν ἐξεχύθη ἤδη εἰς τοῦμφανές, καὶ παρρησιάσασθαι κατετόλμησεν ὥστε καὶ βιβλιάριον κακόσχολον συγγραφῆναι, καταφερόμενον μὲν δεινῶς τῶν λατίνων, ἀξιοῦν δὲ δεῖν τούτους ἀναβαπτίζεσθαι, ὡς μὴ ἔχοντας βάπτισμα καὶ ὡς τινας ἐθνικούς λογίζομένους, μεριζόμενόν τε καὶ περιττολογία μέχρις ἀηδίας ἐκτεινόμενον, μαρτυρίαις τε ἐπαγόμενον δῆθεν τῶν καθ' ἡμᾶς ἀγίων πατέρων, χωρὶς τοῦ συνιέναι τὰς ἐκεῖνων. Εἰς βάθος ἐννοίας καὶ ταῖς ἐπινενοημέναις καινοτομίαις ὑπὸ τῶν Λατίνων ἐν τῇ τοῦ βαπτίσματος ἐνεργήσει ἐπερειδόμενον, τῷ ραντίσματι δηλονότι καὶ σιέλῳ καὶ ἁλατι, ἅττα ὅτι μὲν κεκενοτόμηται ὑπὸ τῶν Λατίνων καὶ ἀπαράδεκτά εἰσι τῷ τύπῳ καὶ τῷ ἔθει τῆς τελείας τοῦ ἀγίου βαπτίσματος, καὶ ἀσύμφωνα καὶ ἀπάδοντα παντί που δῆλον, καὶ ὁμολογοῦμεν ἐπέκεινα, ἀντεχόμενοι ταῖς τοιαύταις καινοτομίαις, καὶ τὰς τελουμένας παρ' ἡμῶν τρεῖς καταδύσεις μετέβαλλον εἰς τὰ παρ' αὐτῶν τρία ραντίσματα, ἀδιαφορήσαντες καίτοι μὴ ὀρθῶς ἐν τῇ καταδύσει καὶ

1. Ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου Κριτίου συντεθέντι πρωτοτύπῳ.

τῷ ραντίσματι καὶ τῇ τσαύτῃ παραλλαγῇ διατελέσαντες ἔκτοτε μέχρι τοῦδε κατακρίνονται, ὡς σχισματικοὶ καὶ ὡς ἀπαρραγέντες τοῦ ὀρθοδόξου καθολικοῦ συστήματος, οὐ μόνον διὰ τὴν καινοτομίαν, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλας οὐκ ὀλίγας, ἃς ἐφεύρον καὶ ἐπενόησαν, πρὸ πάντων διὰ τὴν ἐν τῷ ἁγίῳ συμβόλῳ προσθήκην· οὐ μέντοι κατεγνώσθη πώποτε ὑπὸ τινος Συνόδου ἢ τῶν καθ' ἡμᾶς ἁγίων πατέρων ὡς ἀβάπτιστοι καὶ χρήζοντες ἀναβαπτισμοῦ, ὅταν ἐπιστρέψωσιν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησίαν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως· Ἀλλ' ἐξ ἔθους καὶ παραδόσεως ἀρχαίας σωζομένης, καὶ ἀνεργουμένης μέχρι τοῦ νῦν μύρῳ μόνῳ χρειόμενοι, ὑπεδέχοντο· ἐπιστρέφοντες καὶ μετανοοῦντες καὶ τὰς σχισματικὰς αὐτῶν καὶ λατινικὰς κακοδοξίας ἀπάσας διὰ Λιβέλλου ἀναθέματι καθυποβάλλοντες· ὁ δὲ τοιοῦτος ὅρος ἀνωθεν ἔσχε λαβὼν τὴν ἀρχήν· διενέξεως γὰρ ἀναφύεισης ἔτι ἀπὸ τῶν ἡμερῶν Δεκίου τοῦ ἀσεβοῦς βασιλέως, μεταξὺ τῆς τῶν Ἀφρικῶν ἐπαρχίας, καὶ τῆς ἐν τῇ Παλαιᾷ Ρώμῃ ἐκκλησίας, καὶ Συνόδου, περὶ τῆς ὑποδοχῆς τῶν ἐξ αἱρέσεως ὑποστρεφόντων τοῖς ἄκρον ἀντιμαχομένοις· καὶ τῶν μὲν ρωμαίων πάντας ὑποδέχεσθαι, τῶν δὲ ἀφρικῶν μηδένα διατεινομένων· μετὰ ταῦτα τῆς εὐσεβείας τὸ κράτος ἀναδεξαμένης καὶ τῆς δευτέρας οἰκουμένης Συνόδου ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τῶν ἑκατὸν πενήκοντα ἁγίων Πατέρων συγκροτηθείσης ἐπὶ τοῦ εὐσεβοῦς βασιλέως τοῦ μεγάλου Θεοδοσίου, καὶ τοῦ ζητήματος τούτου, τοῦ περὶ ἀναβαπτισμοῦ, καθ' αὐτὸ καὶ ἐπιμελῶς γυμνασθέντος τε καὶ ἐξετασθέντος, κατὰ τὰς προγεγενημένας ἐπ' αὐτό, ὡς εἴρηται, ἀντιλογίας τε καὶ διαφωνίας, προὔτεθησαν εἰς μέσον καὶ ἀπηριθμήθησαν ἅπασαι αἱ προγεγενημέναι αἱρέσεις ῥητῶς καὶ κατ' εἶδος καὶ διαφορασθεῖσαι, καὶ εἰς δύο μέρη, τὸ μὲν ἐξ αὐτῶν ἀναβαπτίζεσθαι ὥρισεν ὅσοι οὐχ ὡμολόγουν τὸ τῆς ἁγίας Τριάδος μυστήριον, οὐδὲ τῇ ἐπικλήσει τῶν τριῶν προσώπων ἐβαπτίζοντο οἷς συνηριθμήθησαν καὶ Σαβέλιος ὡς τὸ τριαδικὸν τῶν προσώπων ἐπὶ τῆς ὁμοουσίᾳ θεότητος ἀρνούμενοι, οἱ δὲ μύρῳ μόνῳ χρίεσθαι διετάχθησαν, ὡς τῇ ἐπικλήσει τῆς ἁγίας Τριάδος ἐκφωνοῦντες ἐν τῷ βαπτίσματι, οἷς συγκατελέχθησαν καὶ Ἀρμενοί, καίτοι τοιαύτῃ μοχθηρᾷ φθάσαντες αἰρέτει, καθὼς τοῦτο δείκνυται ὑπὸ τοῦ πρώτου κανόνος τῆς αὐτῆς οἰκουμένης δευτέρας Συνόδου· Ἐν γοῦν τοσούτου χρόνου καὶ καιροῦ διαστήματι, ἀντὶ τῆς καταδύσεως χρώμενοι, καὶ ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ καινοτομηματι, ὑπὸ τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας γινωσκόμενοι, οὐ μόνον πρὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ

καὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν, καὶ τὴν ἐνταῦθα συγκροτηθεῖσαν Σύνοδον, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τῶν ἐπιγενομένων παρ' ἡμῖν σοφῶν ἀνδρῶν, καὶ εἰς ἄκρον παιδείας ἐλληλακώτων, γνωριζόμενοι ὡς τοιοῦτοι·

Ἔτι ἐπὶ Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου καὶ τῶν καθ' ἐξῆς ἀκμασάντων μέχρι τῶν ἐσχάτων καὶ τελευταίων τοῦ καθ' ἡμᾶς τούτου αἰῶνος, ὧν καὶ αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι γεγονάμεν, καὶ τὰ συγγράμματα αὐτῶν ἤδη ἔχομεν ἀνὰ χεῖρας, οἱ ἦσαν οἱ τῆς ὁσίας μνήμης Δοσίθεος καὶ Χρύσανθος οἱ ἀοίδιμοι πατριάρχαι τῆς ἁγίας πόλεως Ἱερουσαλήμ, καὶ ταῦτα ζηλωταὶ καθ' ὑπερβουλήν χρηματίσαντες τῶν ἀνατολικῶν δογμάτων, καὶ πολέμιοι καὶ ἀντίπαλοι δεινότατοι κατὰ Λατίνων, ἔμπης οὐδεὶς οὐδέπω ἐξ αὐτῶν τὸν τῶν Λατίνων ἀναβαπτισμόν ἢ εἶπεν ἢ ἐθέσπισεν, ἀλλ' ἅπαντες ὁμοφώνως διὰ τῆς τοῦ Μύρου χρίσεως, τὴν ὑποδοχὴν αὐτῶν ὑποστρεφόντων ἐτάξαντο, καὶ ὁ σωζόμενος αὐτῶν τύπος, ὁ ὑπὸ τῆς κατὰ Συμεῶνα Συνόδου συγγραφεὺς διακελεύεται.

Τούτων οὖν οὕτως ἐχόντων, τὸ ριθὲν βιβλίον ἰδίᾳ αὐτονομίᾳ καὶ αὐθεντίᾳ σπεῦδον συστήσαι τὸν μηδέποτε ἐκφωνηθέντα τοῦτον ἀναβαπτισμόν, καὶ ἀπεναντίας κινηθῆναι ταῖς κανονικαῖς διατάξεσι, καὶ συνοδικαῖς θεσπίσμασιν ἐτάραξεν οὐ μετρίως τὴν τοῦ Χριστοῦ ἐκκλησίαν, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας φατρίας βουλόμενον συστήσαι, καὶ πρὸς τοὺς ἀγοραίους καὶ ἀπλουστέρους καὶ ἀμαθεῖς ἀπάτη καὶ πλάνη καὶ κατὰ μικρὸν δημεγεργσίας κινήσαι, καὶ διαίρεσιν μεταξὺ τοῦ τῶν ὀρθοδόξων συστήματος, δίκην ἀγυρτῶν περιερχομένων τινῶν τῇδε κάκεισε, καὶ τῆς συμμορίας τῶν διεφθαρμένων τούτων ἀνδραρίων, ὡς ἐν ὑποκρίσει ψευδωνύμου ὁσιότητος, καὶ τὰς ἀγυίας, καὶ τὰς ἀτραπούς, καὶ τινὰς οἰκίας ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, τῇ ἰδίᾳ καινοφωνίᾳ, τοὺς εὐηθεστέρους ἐξαπατώντων καὶ διαφθειρόντων, οὐ ἔνεκα ἡμεῖς οἱ παρευρεθέντες τέως ἐν τῇ Βασιλευούσῃ ταύτῃ τῶν πόλεων συναδελφοὶ ἀρχιερεῖς, συσχεψάμενοι μετὰ τῶν προκρίτων εὐγενῶν ἀρχόντων τῆς εὐαγοῦς πολιτείας ταύτης, καὶ τὴν εἰσερπύσαν φηγέδαιναν ὀλέθριον ταύτην νόσον ἐκ τῶν ἐνόνητων ἀπαντῆσαι, βεβουλημένοι, καὶ τὸ πάτριον σέβας, καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ κανονικὸν ἔθος, καὶ τὴν ἀρχαίαν τῆς ἐκκλησίας παράδοσιν ἀκαινοτόμητον διαφυλάξαι προτιθέμενοι, καὶ τεκμαιρόμενοι ἐκ ταύτης τῆς σηπεδόνης πολλὰ ἐπιφανίσασθαι καὶ ὀλέθρια τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ γένει συμπτώματα. Δεῖν ἔγνωμεν ὁμοφώνῳ φωνῇ, βουλῇ καὶ γνώμῃ, καὶ μιᾷ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ συντεθῆναι καὶ συναρμο-

σθῆναι, ἀλλήλοις ἐμπνέοντες, ἐκφωνοῦντες καὶ ἐνὶ καὶ τῷ αὐτῷ πνεύματι συγκρατούμενοι καὶ ἀλληλοχούμενοι ἀδιαλείπτως καὶ ἀδιαιρέτως καὶ ἀδιασπástως. ὥστε τὸ μὲν βιβλίον τοῦτο ὡς κακῶς συγγραφέν καὶ ἀνόητως σχεδιασθέν, καὶ μὴ μόνον τῷ ἐκδοθέντι συνοδικῷ κανόνι, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἁγίοις πατράσι, καὶ τῇ ἐκκλησιαστικῇ παραδόσει καὶ τῷ μέχρι τοῦδε διαφυλαχθέντι ἔθει τῆς ἐκκλησίας, ἀντιφερόμενον αὐθαδῶς, καὶ πρὸς τὸ μηδὲν φέρειν καρπὸν, ταραχὴν δὲ καὶ βλάβην οὐ τὴν τυχοῦσαν ἐπαγόμενον, καὶ ἐν οἷς δοκεῖ καταφέρεισθαι τῶν Λατίνων, καὶ παρεξηγεῖν ἀμαθῶς τὰς ῥήσεις τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ προδήλους Λουθηροκαλδίνους βλασφημίας ἀνεπαισθήτως καταφερόμενον, καὶ τοὺς ἀνευ προσοχῆς ἀναγινώσκοντας αὐτό, καὶ τὸν τοιοῦτον κατακρημνίζον, ὅλεθρον αὐτόματον ἡγεῖσθαι καὶ ἀποτρόπαιον, καὶ βδελυρὸν καὶ παράνομον καὶ ἀκανόνιστον, καὶ βλάσφημον, καὶ ἐκκήρυκτον καὶ ἀποβεβλημένον τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων ἀναγνώσεως, καὶ οὐ μόνον τὸ ψευδοβιβλίον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀμαθῶς προσέχοντας αὐτὸ καὶ ἀποδεχομένους τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὸν ἀναβαπτισμόν τοῦτον παρανόμως καὶ παρὰ κανόνας βυζυλομένους συστήσαι καὶ συνηγορεῖν τοῖς γράψαι τὰς τοιαύτας φλυαρίας καὶ διαφεντεύειν αὐτάς, καὶ αὐτοὺς δὴ τούτους, ὥσπερ καὶ τὸ ψευδοβιβλίον ἐξίσου ἀποστρεφόμεθα, ἐὰν μὴ μεταμεληθέντες ἀποστῶσι καὶ ἀφέξονται τῆς φρενοβλαβοῦς ταύτης ἀπάτης.

Καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ ὁλοκλήρῃ τῆς εὐσεβείας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ὁμολογία ὑποσχόμεθα καὶ διαμνύμεθα εἰς αὐτὴν τὴν ὑπερούσιον καὶ μακαρίαν ἁγίαν Τριάδα, εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν διαμεῖναι μέχρι τέλους συνηνωμένοι καὶ συνδεδεμένοι ἀδιασπástως πρόθυμοι ὄντες (εἰ δέ) καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς ἀφειδεῖσθαι καὶ πάντα τὰ ἐπιόντα εὐγνωμόνως ὑπομεῖναι δεινὰ ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν ταύτῃ ὁμοφώνῃ ἐνώσει καὶ κοινωνίᾳ καὶ συμπνοίᾳ παντελεῖ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ὡς εἴρηται εὐσεβοῦς φρονήματος, καὶ εἰς τὴν περὶ τούτου διηνεκὴ ἀσφάλειαν καὶ ἀμετάθετον ὁμολογίαν ὑπογραφόμεθα ἐν τῷ παρόντι κοινῇ συνοδικῇ ἡμῶν ὄρω ἰδίαις χερσίν.

Γέγονεν ἐν τῇ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῇ Ἀνατολικῇ, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας κυρίου Καλλινίκου (γράφε Κυρίλλου) ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τῶν μητροπολιτῶν τῶν ὑπογεγραμμένων ἐν τῷ παρόντι

Συνταγματίῳ, συντεθὲν Συνοδικῷ ὄρω. Ἐν ἔτει σωτηρίῳ, αψνς.

Ἀπριλλίου κη.

- † Καισαρείας Παρθένιος.
- † Ἐφέσου Ναθαναήλ.
- † Ἡρακλείας Γεράσιμος.
- † Κυζίκου Ἀνανίας.
- † Νικομηδείας Γαβριήλ.
- † Χαλκηδόνος Ἰωαννίκιος.
- † Δέρκων Σαμουήλ.
- † Σεργῶν Ἰωαννίκιος.
- † Προύδης Μελέτιος.
- † Ἀδριανουπόλεως Διονύσιος.
- † Κρήτης Γεράσιμος.
- † Φιλιππουπόλεως Σεραφεῖμ.
- † Ναυπλίου Νεόφυτος.
- † Μιτυλήνης Ἀνθίμος.
- † Διδυμοτείχου Αὐξέντιος.
- † Χριστουπόλεως Δανιήλ.
- † Προικονήδου Νικηφόρος.
- † Δρύστρας Βαρθολομαῖος.

Καὶ οἱ τῆς αὐτῆς ἅπαντες κληρικοί.

(α). Ὁραιότατον περὶ βαπτίσματος σοφοῦ ἀνδρὸς βιβλίον εἰς ΔΒ'. Κεφ. διηρημένον, ἐγχειρίδιον περὶ βαπτίσματος καλούμενον χειραγωγία πλανωμένων.

Συντεθὲν παρὰ τοῦ ἱατροφιλοσόφου κυρίου Εὐστρατίου Ἀργέντου Χίου θεῖω ζήλῳ κινηθέντος, τρανῶς ἐν αὐτῷ ἀποδείξαι, ὅτι ἀδύνατον ἄλλως πῶς ἐκτελεῖσθαι τὸ θεόθεν τοῖς Ἀποστόλοις δοθέν βάπτισμα, εἰμὴ ἐν τρισὶ ταῖς καταδύσεσιν ὡς παρ' ἐκείνων δογματικῶς ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ καθολικὴ, ἀποστολικὴ καὶ ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία διεδέξατο καὶ μέχρι τοῦ νῦν ποιεῖ.

Ἦδη δὲ τύποις ἐκδοθέν δι' ἀδείας τοῦ παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ. Κυρίλλου. Ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ, αψνς. σωτ. ἔτει. Μαρτίου α'.

Μετὰ ἐν ἔτος τὸ βιβλίον τοῦτο μετωνομάσθη «Ἀνθος τῆς Εὐσεβείας» καὶ ἐξεδόθη τὸ δεύτερον ὑπὸ Σεραφεῖμ τοῦ Πισσιδεῖου δαπάναις τοῦ ἄρχοντος Σκαρλάτου τοῦ Μαυροκοδράτου Κωνσταντίνου τοῦ ἐκ Χίου, ἐν Λειψίᾳ τῆς Σαξωνίας τῷ 1757, ἐν ᾧ ἐν τέλει κατεχωρήθη καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἐν Σερβίᾳ ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἀρχιερατεύοντος τοῦ Παύλου Καρλοβίτζης ἐγκύκλιος ἐπιστολὴ Εὐγενίου τοῦ Βουλγάρως.

(β). Συνήγορος τῆς ὁμολογίας ταύτης ἀνεφάνη καὶ ὁ ἐκ Κεφαλληνίας ἱεροκλῆρουξ Νικόλαος (ὁ Μαυροειδής) γράφας διατριβὴν κατὰ τὸ 1755. (Τόμ. 1. τοῦ Ἑλλ. Φιλ. Συλλόγου.

(γ). Παρακαλεῖται ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ ἅγιος Ἀμασείας νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰ ὀνόματα τῶν ἐν τῷ παρόντι ὑπογεγραμμένων ἀρχιερέων.

ἈΛΕΞ. Ε. ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Μαρία Ἐμιλία Μποβέ, Γαλλίς, Δυτικὴ τὸ δόγμα, τέως μὲν κάτοικος Παρισίων, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8ην Εὐρωπαϊστὶ πρὸ μεσημβρίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς ἀνδρὸς Ἰπποκράτους Καλλία, ὀρθοδόξου, Ἰατροῦ, ὑπηκόου Ὁθωμανοῦ, κατοικοῦ τῆς πόλεως Ἀγγὲν τῆς Γαλλίας παρὰ τοὺς Παρισίους, ἐναγομένη ἐπὶ ἀκυρώσει γάμου καὶ ἐπιβοηθητικῶς ἐπὶ διαζυγίῳ. Προσεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ θεωρηθήσεται ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις τρίς δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» καὶ διὰ τοῦ ἐν Παρίσις «Figaro.»

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 22 Αὐγούστου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

3

† Ὁ Κορυθαῖος ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Προκαλεῖται ὁ Παῦλος Ἰωάννου χριστιανὸς ὀρθόδοξος ὑπὸ τοῦ Ὁθωμανοῦ, τὸ ἐπάγγελμα χτίστης, ὁρμώμενος ἐκ Χαλκιδαίου τῆς ἐπαρχίας Δυρραχίου, ἀγνώστου δὲ νῦν διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην Δευτέραν καὶ ὥραν πέμπτην τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν, ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Δυρραχίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας Γεωργίου Βάνη Γούσιου, ὁρμωμένης ἐξ Ἑρμενίου χωρίου τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, ἐπὶ διαζεύξει. Προσεπιδηλοῦται δὲ ὅτι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴ δικασθήσεται ἐρήμην. Ἡ παροῦσα κλῆσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τοῦ ἐν Κων)πόλει ἐκδιδομένου ἐκκλησιαστικοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια».

Ἐν Βογραδετσίῳ, τῇ 17 Ἰουλίου 1900.

3

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Δυρραχίου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα

δικάζον ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 2897 καὶ ἡμερομηνίαν 11 Μαΐου 1900 περὶ διαζεύξεως ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Εἰρήνης Ν. Γραμμενοπούλου, θυγατρὸς Δημητρίου Πατσαροῦ, ὡς νόμιμον καὶ ἀποδεδειγμένην,

Κηρύττει τὸν μεταξὺ τῶν διαδίκων γάμον διαλελυμένον ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου Νικολάου Γραμμενοπούλου.

Διατάσσει τὴν παρὰ τῇ ἐναγούσῃ, ὡς ἀνατίψ τῆς διαζεύξεως, παραμονὴν τοῦ κοινοῦ αὐτῶν νομίμου τέκνου, ὀνόματι Παύλου, μέχρι ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἄλλεπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐν ταῦθ' ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος» δημοσιεύσιν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως,

Παρέχει τῷ ἐναγομένῳ τὰς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας πρὸς χρῆσιν τῶν ἐνδίκων κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης μέσων προθεσμίας, ἥτοι τριάκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τοῦ διατακτικοῦ τῆς ἀποφάσεως ἐπ' ἀνακοπῇ καὶ ἐτέρων ἐξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἐπὶ ἐφέσει καὶ

Ἐπιτίθῃσιν αὐτῷ, ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαζεύξεως, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς τε παρούσης ἀποφάσεως, τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ δικογράφων καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων, συμποσούμενα μὲν εἰς γρόσια ἐπτακόσια εἴκοσι καὶ ὀκτὼ (ἀριθμ. 728), προκαταβαλλόμενα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 17 Ἰουλίου 1900.

Ὁ Πρόεδρος

1

† Ὁ Κορυθαῖος ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΣΤΟΡΙΑΣ. ΜΙΚΤΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Διὰ ταῦτα.

Δικάζον κατ' ἐρήμην καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ, δέχεται τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 12 καὶ ἡμερομηνίαν 28 Ἰουλίου ἀγωγὴν τῆς ἐναγούσης Αἰκατερίνης στ. Σαπουντζή καὶ θυγατρὸς τοῦ μακαρίτου Χριστοδούλου Μετούση ὡς νόμιμον καὶ βásiμον. Κηρύττει ἄκυρον τὴν ὑπ' ἀριθμὸν Κώδικος 161 καὶ ἔτος 1898. διαθήκην τοῦ ἐν Καστορίᾳ ἀποβιώσαντος Χριστοδούλου Μετούση, καὶ ἐπιτίθῃσι τοῖς ἐναγομένοις Ἀλεξάνδρῳ καὶ Λουκᾷ Χρ. Μετούση, τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως, συμποσούμενα εἰς γρόσια πεντήκοντα ἀριθ. 50 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τῆς ἐπισπευδούσης.

Ἐγένετο, ἀπεφασίσθη καὶ ἐδημοσιεύθη.

Ἐν Καστορίᾳ, 18 Αὐγούστου 1900.

1

Ὁ Πρόεδρος

† Ὁ Καστορίας ΛΘΑΝΑΣΙΟΣ.

Ὁ Γραμματεὺς

Ναὺμ Παπᾶ Κωνσταντίνου.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ